

па сѣ заблудили были. И ныа сме были тѣмъ подобни въ наше-то дѣтинство, колко-то за понатіе-то на вѣрѣ-тѣ; а сега като сме стѣпили напредъ въ изображеніе-то и разумъ-атъ си изострили, и сами са смѣеме на некогашны-те си понатіа. Погледай на суровый-атъ дивлакъ, было тогава, кога-то е твореніе-то на место творацъ-атъ обожаваалъ, было тогава, кога-то е животны клалъ и на жертва ги приносилъ, — въ место да свое-то собственно сѣрдце на Бога посвѣти, — но недѣй му са присмика; зацо, знай, чи причина-та, ко-то го камъ исто-то дѣло ръководи, не е нищо друго, но вѣроисповѣданіе-то; а чувство-то, кое-то го на това одушевлява, сама е чиста благоговѣйность. Сичко-то пакъ това, не е нищо друго но само една върска ко-то сзбира неговы-атъ духъ сз онова невидимо, вѣчно и непостижимо сѣщество — сз Бога. Зацо-то са въ това и сзстои заслуга-та Христова, кой е слезналъ отъ небо-то на земь-тѣ, да изведе челоувѣческой-атъ родъ изъ темнотѣ-тѣ на свѣтлость; да го повърне отъ она пѣть, кой-то го е водилъ на заблужденіе, и да му покаже прави-атъ пѣть на истинѣ-тѣ; да му покаже що е кратковремено и що е променливо, а на противъ кое е вѣчно, и кое са никакъ не изменява; да го ослободи отъ времъ-атъ грѣховный и да го взведе въ сватынѣ-тѣ на Божіѣ-тѣ премудрость.

Право да речемъ, безъ вѣроисповѣданіе-то може само она да живѣе, кой-то е память-та си изгубилъ, или който за сичко има сомнѣніе. Но и единъ и другій душевно болуватъ.

Убиточна-та и вредоносна-та наклонность, да сирѣчь: челоувѣкъ за сичко сумнава, въ онова е време